

Dragi striko Leno,

za mene naš odnos je bio poseban. Počeo je 1987. godine. Ti si bio star skoro 42 (kao ja danas), a ja skoro 7. Stajali smo na travi, tu blizu mjesta gdje ćemo danas ukopati tvoje smrtno tijelo. Razgovarao si nešto s mojim roditeljima, a ja sam tražila pažnju. I ubacila sam se s rečenicom: stric odvezana ti je cipela. Spustio si pogled na cipele, utvrdio da nije, pogledao mene, a ja sam samo rekla: prvi april. Nasmijao si i rekao nešto u smislu e jesi me zeznula. I tako je sve krenulo. Ti si bio moj veliki striko, koji je dijelio svoje iskustvo i mudrost sa mnom, a ja sam za tebe bila malena, a kad si me htio opomenuti onda si me zvao pucka. O osjećajima i prošlosti nismo puno pričali, mi smo osjećaje stvarali. U mom srcu ostaješ kao čovjek koji je volio red, rad i disciplinu, bio si iznimno pedantan i pisao najljepšim krasopisom. Mene je fasciniralo kako je kod tebe sve bilo posloženo, uvijek si znao gdje je koja stvar, takav si bio do zadnjeg dana. Bilo ti je važno da prostor u kojem živiš bude uređen, da ima cvijeća, slika na zidovima, da sve bude profinjeno i da se svatko dobro osjeća kod tebe.

Bio si čovjek koji je imao i koji je rado davao. Volio si biti sređen, volio si imati kvalitetne stvari, osobito dobar auto i dobre cipele, ali imao si i osjećaj za druge. Često si nesebično darivao, bio si dobročinitelj i nikad se nisi zbog toga uzvisivao. Podržao si u svom životu mnoge projekte. I činio si to u skrovitosti, nisi želio ni tražio pompu zbog toga. Sjećam se dok si bio na službi u župi za druge si uvijek spremao grandiozne dočeke, ali kada je za tebe trebalo nešto nisi to volio isticati, ništa nisi tražio posebno, nisi htio da nekog opterećujem zbog tebe. Kad si zadnjih mjeseci bio u bolnici govorio si mi ja ću ti se javiti, ne moraš nikoga zvati, ali nisam mogla da ne pitam za tebe.

Kad sam se ovog ljeta spremala na more s mojom obitelji rekao si mi: Znaš volio sam putovati, uf kako sam to volio, ali nikad nisam bio za izležavanje na plaži, to mene nije ispunjavalo. I u tome si bio drugačiji. Putovanja – hodočašća su bila jedini tvoj odmor za vrijeme svećeničke službe. Zajedno smo posjetili Rim i Maltu. Mislim da je hodočašće na Maltu bilo tvoj zadnji daleki put. Tu sam te vidjela kako se znaš opustiti, ispričati vic, dogodovštine, veseliti se, bio je to striko u okruženju sa svojim prijateljima bez nekih zadržki, posve opušten. Hvala ti što sam tada mogla biti uz tebe.

Volio si slušati LADO. Zajedno smo bili na jednom njihovom koncertu u Čakovcu. Bio si oduševljen nakon koncerta. I meni je bilo lijepo. Šteta što nismo stigli ponoviti.

Naglašavao si mi da uvijek u životu možemo i trebamo bolje. Bio je to tvoj životni moto – uvijek bolje ili kako si ti to znao reći „malena znaš kako bi to Nijemci rekli – immer besser“. Bio si podrška u mojim životnim izborima i često si mi znao reći „Samo hrabro“ ili pak jednostavno „samo naprijed“. Dvije riječi, a meni tako puno.

Osim toga govorio si da je u životu važno biti točan i doći na vrijeme. Sjećam se kasnila sam jedne nedjelje u rujnu ove godine, samo si rekao „Pucka rekli smo da ćeš doći prije 6!“

Dragi striko, ti si samo jednom zakasnio. Bilo je to ovog ljeta u kolovozu kad si s prečasnim Kozjakom otišao u šetnju i nabavku, ali ne mogu ti to zamjeriti. Toga dana imao si veliku želju sam nešto obaviti, ali bila je to iscrpljujuća šetnja za tebe. Prije toga bio si u bolnici. No, razumjela sam tvoju potrebu. Cijeli život sve si obavljao sam i onda su došli dani kad to više nije bilo tako. Tvoj duh je bio snažan, ali tijelo je slabilo. No, ti se nisi predavao, stavljao si svoju želju za životom u Božje ruke i njegove planove. Nikad nisi skrivao da ti je lijepo živjeti, ali svoj si život povjeravao Njemu. Kad si me nazvao u kolovozu rekao si „zovem te da ti kažem idem 8. 9. u bolnicu u Zagreb, našao se čovjek koji će me pregledati, a ti uzmi čislo u ruke i moli.“ Govorio si „doktori neka učine svoje, a Gospodin zna kada i kako“. Do zadnjeg časa ti si se nadao da će se stanje poboljšati i da ćeš opet moći više toga sam, baš kao i prije pet godina kada se Gospodin proslavio i ozdravio te i produžio ti garanciju. Kada sam dolazila k tebi, uvijek si sjedio uz svoj časoslov i molio, u tišini svog doma ti si se pouzdao u Svevišnjeg, imao si vjeru i povjerenje u Njega.

Davne 2002. godine predvodio si misno slavlje u okviru Međimurskog prošćenja u Zagrebu i onda si u propovjedi istaknuo kako je Gospodin u dlan svoje ruke upisao sva naša imena i da nas nosi na svom dlan. Striko, tvoje ime Gospodin je zazvao prije tri dana, predao si svoj duh u ruke Njegove. Ljudski gledano nastupila je tuga i praznina. Tebe striko više nema, ostala su mi samo sjećanja, ova koja sam podijelila sada s vama i mnoga koja će se tek spominjati u razgovorima o tebi i tvom životu ili ostati zauvijek skrivena u mom srcu.

S druge strane gledano, kao kršćani pozvani smo u ovom teškom trenutku nadići svoju ljudskost i biti radosni jer za tebe striko započeo je život vječni, onaj u koji si za zemaljskog života vjerovao i kojeg si ispovijedao.

Zahvaljujem svima koji su brinuli o tebi kroz život, domaćici Elizabeti i njenoj obitelji, osoblju Svećeničkog doma i prečasnom Kozjaku koji je bio i u zadnjem trenutku s tobom i koji je brinuo da budem informirana o tvom stanju do zadnjeg izdisaja. Hvala i svima koji su te cijenili i željeli ti biti bliskiji, a nisu imali uvijek tu priliku.

Na kraju, dragi striko Leno, hvala ti za sve dobro što si učinio, meni i mnogima, one koje si možda na bilo koji način povrijedio molim neka ti oprostite. Gospodin neka ti bude blag na sudu i neka te primi u svoje kraljevstvo.

Striko moj, u raj povelu te anđeli, a kad se opet sretnemo znam sigurno ćeš reći – malena mogla si to i bolje 😊.

Od srca Katarina